

GROZNI GAŠA

I BEBISITERKA BABAROGA

FRANČESKA SIMON

Ilustrovaó: *Toni Ros*

Preveo:
Nikola Pajvančić

■ Laguna ■

Naslov originala

Francesca Simon

Horrid Henry and the Bogey Babysitter

Text Copyright © Francesca Simon 2002

Illustrations Copyright © Tony Ross 2002

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Mojim starim prijateljima Kerolin Elton i Endruu
Frenklinu, i mojim novim prijateljima Mirijam,
Džonatanu i Majklu*

SADRŽAJ

1. *GROZNI GAŠA I NOĆ VEŠTICA*9
2. *GROZNI GAŠA I BEBISITERKA BABAROGA*..... 27
3. *PLJAČKAŠKI POHOD GROZNOG GAŠE*..... 51
4. *GROZNI GAŠA PUTUJE KOLIMA*.....71

1

GROZNI GAŠA I NOĆ VEŠTICA

Noć veštica! O, kakva radost! Svake godine Grozni Gaša prosto nije mogao da veruje: čitav dan posvećen kljukanju slatkišima i groznim smicalicama. Najbolje od svega, *svi i očekuju* da ćeš se kljukati slatkišima i izvoditi grozne smicalice. Uraaa!

Grozni Gaša je bio naoružan i spreman. Imao je rolnu toalet-papira. Imao je vodene pištolje. Imao je penu za brijanje. Čoveče, šta će sve večeras raditi. Ko god mu ne bude smešta predao šaku slatkiša, dobiće penom. A tek

kuku budali koja mu dá samo jabuku. Grozni Gaša je znao kako se postupa s takvim trulim odraslina.

Njegov crveno-crni kostim đavola ležao je spreman na krevetu, zajedno sa zlom maskom, svetlucavim rogovima, trozupcem i gumenim repom. Tako obučen svakoga će uplašiti.

„He he he“, uvežbavao je Grozni Gaša svoj zlobni smeh.

„Gašo“, začu se nečiji glasić pred vratima sobe, „dođi da vidiš moj novi kostim.“

„Neću“, reče Gaša.

„O Gašo, molim te“, reče njegov mlađi brat Savršeni Saša.

„Neću“, ponovi Gaša. „Imam posla.“

„Samo si ljubomoran zato što je *moj* kostim lepši od tvog“, reče Saša.

„Nisam.“

„E baš jesi.“

Čekaj malo, šta je to Saša obukao? Prošle godine je imitirao Gašin kostim čudovišta, pa

mu je tako upropastio Noć veštica. Šta ako sada bude imitirao Gašin đavolji kostim? To bi stvarno ličilo na tog groznog malog imitatora.

„Dobro, možeš da uđeš na dve sekunde“, reče Gaša.

U Gašinu sobu uskakutao je veliki ružičasti veseli zeka. Imao je male bele zečje uši. Imao je mali beli zečji rep. Bio je sav u ružičastim tufnama. Grozni Gaša je zastenjao. Kako glup kostim. Hvala bogu što nije njegov.

„Baš je super, šta kažeš?“, upita Savršeni Saša.

„Nije“, reče Gaša. „Grozan je.“

„Ma ti to samo kažeš da bi bio grozan, Gašo“, reče Saša, skakućući gore-dole. „Jedva čekam da večeras krenemo po slatkiše.“

O ne. Grozni Gaša se osetio kao da ga je neko udario pesnicom u stomak. Po slatkiše će morati da ide sa – Sašom! On, Gaša, moraće da se šetka u društvu ružičastog tufnastog zeke. Svi će ga videti. Kakva sramota! Nemogući Neša će ga zezati do kraja života. Hirovita Hana će ga zvati zeka-peka. Kako će izvoditi grozne smicalice dok ga ružičasti tufnasti zeka svugde prati? Propao je. Obrukaće se.

„Ne možeš tako da ideš“, očajno reče Gaša.

„E baš mogu“, reče Saša.

„Neću da te pustim“, reče Gaša.

Savršeni Saša pogleda Gašu. „Ma ti si samo ljubomoran.“

Grrr! Grozni Gaša se upravo spremao da pocepa taj glupi Sašin kostim, kada mu je iznenada sinula ideja.

Bila je bolna.

Bila je ponižavajuća.

Ali sve je bolje nego da mu Saša skakuće okolo u ružičastim tufnama.

„Znaš šta“, reče Gaša, „pošto sam mnogo dobar, pozajmiću ti svoj kostim čudovišta. Oduvek si hteo da ga obučeš.“

„NE!“, viknu Saša. „Hoću da budem zeka.“

„Ali za Noć veštica moraš da budeš strašan“, reče Gaša.

„I jesam strašan“, odgovori Saša. „Ima da skakućem i vičem ljudima 'bu!'“

„Ali ja mogu da ti pomognem da postaneš stvarno strašan, Saša“, reče Grozni Gaša.

„Kako?“, upita Saša.

„Sedi da ti pokažem.“ Gaša pokaza na svoju stolicu.

„Šta ćeš da uradiš?“, sumnjičavo upita Saša. Zakoračio je unazad.

„Ništa“, odgovori Gaša. „Samo ću da ti pomognem.“

Savršeni Saša se nije mrdao.

„Kako ću biti strašniji?“, upita oprezno.

„Mogu da ti napravim strašnu frizuru“, reče Saša.

Savršeni Saša pokri uvojke rukama.

„Ali meni se sviđa moja kosa“, slabašno reče.

„Ovo je Noć veštica“, reče Gaša.

„Je l' hoćeš ti da budeš strašan ili nećeš?“

„Hm, hm, uf“, govorio je Saša dok ga je Gaša gurao na stolicu i vadio makaze.

„Nemoj previše“, ciknu Saša.

„Naravno da neću“, reče Grozni Gaša. „Samo se ti lepo opusti, obećavam ti da ćeš uživati.“

Grozni Gaša zamahnu makazama.

Sec! Sec! Sec! Sec! Sec!

Veličanstveno, pomislio je Grozni Gaša. Ponosno je osmotrio svoje delo. Možda bi trebalo da postane frizer kada poraste. Da! Već je sve video. Mušterije će stajati u kilometarskom redu za strava friz kod mesje Gaše. Šteta što traći svoj genije na nekoga tako bljakastog kao što je Saša. Pa ipak...

„Super izgledaš, Saša“, reče Gaša. „Baš strava. Atomski Zeka. Idi vidi.“

Saša je otišao i pogledao se u ogledalu.

„AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!“

„Samog si sebe uplašio, a?“, reče Gaša.

„Strava.“

„AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!“,
zavijao je Saša.

Mama je utrčala u sobu.

„AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!“,
zajaukala je mama.

„AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!“,
zajaukao je Saša.

„Gašo!“, ciknu mama. „Šta si to uradio! Grozno, grozno derište!“

Ono što je ostalo od Sašine kose štrčalo je u raštrkanim pramenovima na sve strane. Na jednoj strani glave imao je poveliku ćelu.

„Samo sam se trudio da izgleda strašno“, pobunio se Gaša. „Rekao je da mogu.“

„Gaša me je naterao!“, reče Saša.

„Siroto moje malo“, reče mama.
Streljala je Gašu pogledom.

„Ti večeras ne ideš po slatkiše“, rekla je mama.

„Ostaješ kod kuće.“

Grozni Gaša nije mogao da poveruje rođenim ušima. To je bilo nešto najgore što mu se desilo u životu.

„NE!“, kriknu Gaša. Saša je kriv za sve!

„Mrzim te, Saša!“, vrisnuo je. Onda je napao. Bio je Meduza, koja se zmijskom kosom obmotava oko žrtve.

„Jaaooo!“, zakuka Saša.

„Gašo!“, viknu mama. „Pravac u svoju sobu!“

Mama i Saša su otišli u komšiluk po slatkiše. Gaša je vrištao i jecao i preklinjao. Obukao je svoj đavolji kostim, za slučaj da im njegove suze otope ledena srca. Ali ne. Njegovi zli, grozni roditelji nisu hteli da se predomisle. E pa, zažaliće zbog toga. Svi će zažaliti.

U dnevnu sobu je ušao tata. Nosio je veliku kesu iz samoposluge.

„Gašo, moram da završim neki posao, zato ćeš ti da daješ slatkiše deci koja svrate kod nas.“

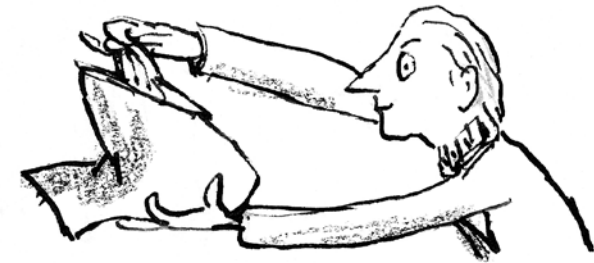
Grozni Gaša je prestao da smišlja osvetu. Da nije to tata poludeo? Da deli slatkiše? Kakva je to kazna? Grozni Gaša je s mukom obuzdao veliki osmeh na licu.

„Evo slatkiša za Noć veštica, Gašo“, rekao je tata. Pružio je Gaši tešku kesu. „Ali zapamti“, dodao je strogo, „to nije sve za tebe: moraš da deliš s decom koja dođu.“

Nije nego, pomislio je Gaša.

„Važi, tata“, rekao je najumilnije na svetu. „Biće kao što ti kažeš.“

Tata se vratio u kuhinju. Sada mu se ukazala prilika! Grozni Gaša je skočio na kesu. Opa, baš je teška! Uzeće sve što valja, baciće sve bljakasto, s limunom

ili mentolom, i imaće dovoljno slatkiša za bar nedelju dana!

Gaša je otvorio kesu. Pred njim se ukazao užasan prizor. Kesa je bila puna mandarina. I jabuka. I oraha. Nije ni čudo što su mu njegovi grozni roditelji poverili staranje nad slatkišima.

Ding-dong.

Grozni Gaša je sporo pokrenuo svoje tromo telo ka vratima. Pored njih je tužno čamila njegova prazna, beskorisna vreća za poklone. Grozni Gaša ju je šutnuo, pa otvorio vrata i besno se zagledao.

„Š'a 'oćeš?“, brecnuo se Grozni Gaša.

„Bu! Daj slatkiše!“, prošaputao je Plačljivi Peca. Bio je obučen kao gusar.

Grozni Gaša je pružio kesu s užasima.
„Izvoli“, rekao je. „Zažmuri, čeka te veliko iznenađenje!“

Peca će se sigurno iznenaditi kada otkrije kakvih gadosti ima u kesi.

Plačljivi Peca je odložio torbu, čvrsto zažmurio pa zavukao ruku. Preturao je i preturao i preturao, u nadi da će naći nešto bolje od jabuka i oraha.

Grozni Gaša je odmeravao debeljuškastu vreću Plačljivog Pece.

Hajde, Gašo, nagovarala ga je vreća. Ništa neće primetiti.

Grozni Gaša nije čekao da ga dvaput pozove.

Zviz!

Zgrab!

Grozni Gaša je zgrabio punu šaku Pecinih slatkiša i prebacio ih u svoju praznu vreću.

Plačljivi Peca je otvorio oči.

„Jesi uzeo neke moje slatkiše?“

„Nisam“, odgovorio je Gaša.

Peca je virnuo u svoju vreću i briznuo u plač.

„Buaaaaaaa!“, kukao je Peca. „Gaša mi je uzeo...“

Gaša ga je gurnuo napolje i zalupio vrata.

Dotrčao je tata.

„Šta je bilo?“

„Ništa“, odgovorio je Gaša. „Peca se rasplakao jer se boji bundeva.“

Uf, pomislio je Gaša. Zamalo da me uhvate. Možda je bio malo previše alav.

Ding-dong.

Bila je to Lenja Lena, s jastučnicom na glavi.

Fina Fatima je bila s njom, obučena kao strašilo.

„Bu! Daj slatkiše!“

„Bu! Daj slatkiše!“

